

Souvislosti a zdroje

1.

Konkludentní souhlas ve spojitosti s kodifikací obyčejového práva

Konkludentní souhlas, tj. lhůta, do které se měla druhá strana vyjádřit, a pokud tak neučiní, bere se jako uzavřená.

Jednoduše řečeno - mlčení znamená souhlas.

U nás v ČR je to případ, kdy došlo ke vzniku Závazné a nevypověditelné smlouvy uzavřené mezi Společenstvím Prohlášených Živých Člověků ze Slovenska, Čech a Moravy (dále jen "SPŽČSČM") a Českou republikou (dále jen "ČR"), která byla tímto způsobem konkludentně uznána a kdy ČR vyplývají, dle článku 2) Ústavy ČR uzavřené dne 16. prosince 1992, závazky při plnění této mezinárodní smlouvy.

Dalším potvrzením této smlouvy je tzv. kodifikace práva, ke které docházelo historicky v čase po válkách.

Jedná se o případy, kdy není možné se s druhou stranou setkat osobně, nýbrž tam již "nikdo není" a je skupina jedinců, ať už člověků či občanů, kteří jsou schopni se stmelit, a při plném vědomí a vlastním svědomí, jsou ochotni převzít vlastní zodpovědnost, a společně se domluvit na dalším fungování světa.

Tímto způsobem vznikly historicky listiny jako Ženevská úmluva (1949), Vídeňská úmluva (1969), či právě výše zmiňovaná Závazná a nevypověditelná smlouva uzavřená mezi SPŽČSČM a Českou republikou, zastoupenou Vládou ČR, a Slovenskou republikou, zastoupenou Vládou SR.

Ačkoliv to nebyl případ války, došlo k situaci stavu poválečného, neboť nebylo možné, aby se druhá strana vyjádřila.

Bylo to způsobeno tím, že veškeré instituce, vyjma Ústavního soudu v ČR, který jako jediný hájí neporušitelnost přirozených práv člověka a práv občana - viz článek 1 a článek 85 Ústavy ČR a s nimi úzce související Základní práva a svobody z Listiny základních práv a svobod vztahující se na každého člověka i občana, všechny ostatní práva a svobody se už týkají pouze občanů české a slovenské federativní republiky – kdy doposud všechny vzniklé úřady, instituce a ministerstva v ČR jsou oprávněny vystupovat pouze a jenom k záležitostem týkající se fyzických osob, tj. občanů ČR.

V případě nově vzniklé mezinárodní instituce SPŽČSČM, dne 5. prosince 2021, a následné Závazné a nevypověditelné smlouvy uzavřené mezi SPŽČSČM a ČR nebylo možné očekávat písemné potvrzení této smlouvy ze strany korporace ČR, neboť k tomu nebyla ze svého postavení podřízené instituce, později veřejnoprávní korporace, oprávněna. Mohla vystupovat pouze a jenom k záležitostem týkající se fyzických osob, tj. občanů ČR, ne člověků.

Všichni členové Společenství Prohlášených Živých Člověků ze Slovenska, Čech a Moravy byli prohlášeni Svobodní Suverénní Živí Člověkové, Sui Generis Suveréni, kteří byli při svém dosaženém stupni vědomí, a plném svědomí, ochotni převzít plnou zodpovědnost za své životy, svého RODU a osud veškerého života na Zemi, jak stanoví na svém shromáždění sama Listina základních práv a svobod:

"... Federální shromáždění na základě návrhů České národní rady a Slovenské národní rady, uznávajíc neporušitelnost přirozených práv člověka, práv občana a svrchovanost zákona, navazujíc na obecně sdílené hodnoty lidství a na demokratické a samosprávné tradice našich národů, pamětlivo trpkých zkušeností z dob, kdy lidská práva a základní svobody byly v naší vlasti potlačovány, vkládajíc naděje do zabezpečení těchto práv společným úsilím všech svobodných národů, vycházejíc z práva českého národa a slovenského národa na sebeurčení, připomínajíc si svůj díl odpovědnosti vůči budoucím generacím za osud veškerého života na Zemi a vyjadřujíc vůli, aby se Česká a Slovenská Federativní Republika důstojně zařadila mezi státy, jež tyto hodnoty ctí, usneslo se na této Listině základních práv a svobod ..."

Ve spojitosti s výše uvedeným vyplývá, že na členy SPŽČSČM se jurisdikce ČR, a z toho plynoucí ostatní zá-kony ČR, vyjma Základních práv a svobod z Listiny základních práv a svobod, nevztahují.

Jeho členové, kteří jsou vedeni v jejich vlastním systému evidencesgs.cz jsou pod ochranou tohoto společenství v postavení Sui Generis Suverénů.

Jedná se o bytosti, které již prozřely systémovou hru, kde původně vystupovaly v přijaté roli fyzické osoby, tj. občana, a postupně, díky svému rozvoji a dosažení určitého stupně vědomí, vystoupily z této hry, a coby člověkové byly ochotny převzít kormidlo do vlastních rukou.

Jako námořníci, kteří byli ze začátku ztraceni na moři (viz námořní právo), jsou nyní v roli objevitelů a tvůrců budujících nový svět.

Svět Míru, plný lásky, spolupráce a společného tvoření, pro všechny ostatní bytosti, ať už člověky či občany, kteří jsou si rovni, a budou připraveni do něj vstoupit, neboť již bylo naplněno jejich poznání a rozvoj v systémovém Světu Strachu.

Pro tento účel slouží v první řadě vlastní poznání ve škole Život, každého z nás, a dále vzdělání pod křídly školy ORLICA - škola ozdobou života, šk., která se díky svému vzniku, principům, kterými se vede, m.j. i ochrana lidských práv a základních svobod, a postavení společenství na mezinárodní úrovni, díky navázané spolupráci, a uzavřené dohodě, se SPŽČSČM, stala nejlépe chráněnou školou na území Československa, stojící mimo dosud klasický školní systém, závazný pro občany ČR a SR, co se základní školní docházky týče.

Veškeré školy dodržující v plném znění principy školy ORLICA dosahují stejného stupně ochrany.

Zdroj 1: Závazná a nevypověditelná smlouva SPŽČSČM, zivyclovek.com/verejna-oznameni

Zdroj 2: Evidence SGS, evidencesgs.cz

Zdroj 3 – Wikipedia/mezinárodní obyčej,
https://cs.m.wikipedia.org/wiki/Mezin%C3%A1rodn%C3%AD_oby%C4%8Dej

2.

Dne 22. září 2022 vstoupila v platnost a účinnost Závazná a nevypověditelná smlouva uzavřená mezi Společenstvím Prohlášených Živých Člověků ze Slovenska, Čech a Moravy (dále jen "SPŽČSČM"), které bylo založeno Zřizovací listinou dne 5. prosince 2021, mezinárodně akceptovaného na úrovni Sui Generis a splňujícího všechny podmínky netradičního mezinárodního subjektu Sui Generis Suverén, a Českou republikou, zastoupenou Vládou ČR.

Celé znění smlouvy je zveřejněné na stránce "SPŽČSČM" zivyclovek.com v sekci Veřejné oznámení.

Součástí této smlouvy m. j. je:

Čl. 1

- 1) Společenství Prohlášených Živých Člověků ze Slovenska, Čech a Moravy a Česká republika se vzájemně považují za nezávislé a autonomní subjekty mezinárodního práva a budou tyto principy uplatňovat ve svých vzájemných vztazích.
- 2) Česká republika v zastoupení Vlády ČR uznává a akceptuje mezinárodní právní trvalou subjektivitu Sui Generis Suverén "SPŽČSČM", Suverénních Živých Člověků, kteří jsou pod její ochranou, a která je nadřizena ústavním normám České republiky.

Čl. 2

- 1) Česká republika uznává Rezoluci 1, Status Svobodného Suverénního Živého Člověka a Prohlášení z Cestui Qui Vie trust na území České republiky (dále jen "právní subjekt Sui Generis Suverén") a umožňuje tomuto právnímu subjektu a jejím členům:
 - a) svobodné a nezávislé působení, které zahrnuje zejména veřejné vyznávání, prezentaci, vzdělávání a uskutečňování v rámci působení mezinárodního právního subjektu Sui Generis Suverén

Čl. 3

- 4) "SPŽČSČM" má právo zřizovat právní subjekty nebo uzavírat Dohody s již existujícími právními subjekty bez jejich evidence v registrech korporace ČR (např. obcí, sdružení, kluby, školy, družstva apod.). Česká republika garantuje ochranu jejich majetku a svobodu jejich působení. Činnost těchto právních subjektů musí být v souladu se svědomím, přirozeným právem, Kony Stavby Světa, Kopným právem a cíli "SPŽČSČM".

Čl. 5

- 1) "SPŽČSČM" má právo:
 - c) hlásat, vyučovat a zřizovat školy v souladu s Jistinným Světovýmímáním.

Čl. 8

- 1) Česká republika v zastoupení Vlády ČR se zavazuje, že jednotlivec - Suverén jako člen „SPŽČSČM“ bude v registrech ČR označen jako SGS - Sui Generis Suverén a tím zaručí:
 - a) že jurisdikce ČR i jurisdikce jiných států se na něj nevztahuje,
 - b) uzná doklady totožnosti a diplomatické pasy vydané "SPŽČSČM",
 - c) rovněž se zavazuje, že zajistí informovanost o této skutečnosti u všech nadřízených a podřízených struktur v rámci korporace ČR.

Čl. 12

- 1) Péče o děti a jejich výchova a vzdělání je výlučně v kompetenci Suveréna. Pokud toto právo nemohou ze závažných důvodů uplatňovat rodiče, přechází na základě postupů Kopného práva

na jiného kompetentního Suveréna nebo na společenství, které uzavřelo Dohodu se "SPŽČSČM". Česká republika v zastoupení Vlády ČR se zavazuje, že do kompetencí Suveréna, nebo rozhodnutí "SPŽČSČM" podle Kopného práva nebude zasahovat.

Čl. 13

- 1) "SPŽČSČM" má právo zřizovat, spravovat a užívat k výchově a vzdělávání školy a školská zařízení v souladu s podmínkami stanovenými ve stanovách "SPŽČSČM".
- 2) Školy a školská zařízení uvedená v odst. 1 mají stejné postavení jako státní školy a školská zařízení a jsou nedílnou a rovnocennou součástí výchovně-vzdělávací soustavy České republiky. Rozsah finančního zabezpečení škol a školských zařízení z prostředků státního rozpočtu České republiky upraví zvláštní smlouva, dle čl. 18 této smlouvy.
- 3) Rodiče Suveréni uvedení v čl. 12 mají právo na svobodný výběr školy a školního zařízení.
- 4) Česká republika uznává platnost dokladů o absolvování a ukončení studia na školách a ve školských zařízeních uvedených v odst. 1 v rozsahu platnosti dokladů o absolvování a ukončení studia stejného nebo rovnocenného oboru, druhu a stupně na státních školách a ve školských zařízeních za podmínek stanovených právním řádem České republiky pro platnost dokladů o absolvování a ukončení studia na všech školách a školských zařízeních, která jsou součástí výchovně-vzdělávací soustavy v České republice. Česká republika uznává rovnocennost těchto dokladů. Pravidla uvedená v tomto ustanovení se týkají též dokladů o akademických a vědeckých titulech a hodnostech.

Čl. 15)

- 1) "SPŽČSČM" vykonává vzdělávací, výchovnou, vědecko-výzkumnou, misijní, charitativní, zdravotnickou a sociální činnost na území České republiky. Toto právo zahrnuje i zřizování, vlastnictví a provozování zařízení tohoto charakteru v souladu s podmínkami stanovenými řádem "SPŽČSČM".

3.

Úmluva o výsadách a imunitách OSN schválená valným shromážděním dne 13. února 1946, která vstoupila v platnost 17. září 1946, a ke které Československá republika přistoupila dne 7. září 1955, uveřejněno ve Vyhlášce č. 52/1956 Sb. ze dne 9. července 1956 - Vyhláška ministra zahraničních věcí o přístupu Československé republiky k Úmluvě o výsadách a imunitách Organizace spojených národů schválené Valným shromážděním Organizace spojených národů dne 13. února 1946:

<https://www.zakonyprolidi.cz/cs/1956-52>

Resolucí ze dne 13. února 1946 Valné shromáždění Organizace spojených národů schválilo na základě článků 104 a 105 Charty Organizace spojených národů Úmluvu o výsadách a imunitách Organizace spojených národů a doporučilo, aby všichni členové Organizace spojených národů k ní přistoupili.

Národní shromáždění projevilo se zmíněnou úmluvou souhlas dne 24. května 1955 s výhradou k jejímu § 30. Úmluva byla ratifikována prezidentem republiky dne 26. července 1955 s výhradou k jejímu § 30 a ratifikační listina byla uložena u generálního tajemníka Organizace spojených národů dne 7. září 1955.

Podle svého § 32 nabývá tato úmluva účinnosti pro každý členský stát dnem, kdy složí listinu o přístupu, nabyla tedy účinnosti pro Československou republiku dnem 7. září 1955.

Při přístupu k zmíněné úmluvě učinila Československá republika tuto výhradu:

„Československá republika se nepokládá zavázaná § 30 úmluvy, který předpokládá obligatorní pravomoc Mezinárodního soudního dvora pro spory vzniklé z výkladu nebo použití úmluvy; pokud se týče příslušnosti Mezinárodního soudního dvora pro tyto spory, stojí Československá republika na stanovisku, že k tomu, aby mohl být určitý spor předložen k vyřešení Mezinárodnímu soudnímu dvoru, je v každém jednotlivém případě nezbytný souhlas všech stran ve sporu. Tato výhrada se týká rovněž dalšího ustanovení téhož paragrafu, podle něhož jest přijmout posudek Mezinárodního soudního dvora jako rozhodující.“

4.

Vyhláška č. 32 ministra zahraničních věcí ze dne 12. února 1969 o Vídeňské úmluvě a konzulárních stycích dne 24. dubna 1963 byla ve Vídni sjednána Vídeňská úmluva o konzulárních stycích.

Jménem Československé socialistické republiky byla Úmluva podepsána v New Yorku dne 31. března 1964.

President republiky Úmluvu ratifikoval a ratifikační listina byla uložena a generálního tajemníka Organizace spojených národů, deponitáře Úmluvy, dne 13. března 1968.

Úmluva vstoupila v platnost na základě svého článku 77 odst. 1 dnem 19. března 1967 pro Československou socialistickou republiku vstoupila v platnost podle článku 77 odst. 2 dnem 12. dubna 1968.

VÍDEŇSKÁ ÚMLUVA O KONZULÁRNÍCH STYCÍCH

Státy, které jsou stranami této Úmluvy,

připomínajíce, že již od dávných dob jsou navazovány konzulární styky mezi národy,

majíce na zřeteli cíle a zásady Charty Organizace spojených národů týkající se svrchované rovnosti států, udržování mezinárodního míru a bezpečnosti a podpory přátelských styků mezi národy,

jsouce si vědomy, že Konference Organizace spojených národů o diplomatických stycích a imunitách přijala Vídeňskou úmluvu o diplomatických stycích otevřenou k podpisu dne 18. dubna 1961,

věříce, že mezinárodní úmluva o konzulárních stycích, výsadách a imunitách rovněž přispěje k rozvíjení přátelských styků mezi národy bez ohledu na rozdílnost jejich ústavního a společenského zřízení,

<https://esipa.cz/sbirka/sbsrv.dll/sb?CP=1969s032&DR=SB>

5.

Vyhláška č. 40 ministra zahraničních věcí ze dne 6. února 1987 o Úmluvě o zvláštních misích.

Dne 8. prosince 1969 byla v New Yorku sjednána Úmluva o zvláštních misích.

S Úmluvou vyslovilo souhlas Federální shromáždění Československé socialistické republiky a listina o přístupu Československé socialistické republiky k Úmluvě o zvláštních misích byla uložena u generálního tajemníka OSN, deponitáře Úmluvy, dne 1. října 1976.

Úmluva vstoupila v platnost na základě svého článku 53 odst. 1 dnem 21. června 1985 a tímto dnem vstoupila v platnost i pro Československou socialistickou republiku.

ÚMLUVA O ZVLÁŠTNÍCH MISÍCH

Státy, které jsou stranami této Úmluvy, připomínajíce, že zvláštním misím bylo vždy poskytováno zvláštní zacházení,

majíce na zřeteli cíle a zásady Charty Spojených národů, týkající se svrchované rovnosti států, udržení mezinárodního míru a bezpečnosti a rozvoje přátelských vztahů a spolupráce mezi státy,

připomínajíce, že důležitost otázky zvláštních misí byla uznána v průběhu konference Spojených národů o diplomatických stycích a imunitách a v rezoluci I, přijaté konferencí 10. dubna 1961,

berouce v úvahu, že konference Spojených národů o diplomatických stycích a imunitách přijala Vídeňskou úmluvu o diplomatických stycích, která byla otevřena k podpisu 18. dubna 1961, berouce v úvahu, že konference Spojených národů o konzulárních stycích přijala Vídeňskou úmluvu o konzulárních stycích, která byla otevřena k podpisu 24. dubna 1963,

věříce, že mezinárodní úmluva o zvláštních misích doplní tyto dvě úmluvy a přispěje k rozvoji přátelských vztahů mezi národy, bez ohledu na jejich ústavní a společenské zřízení,

uvědomující si, že účelem výsad a imunit týkajících se zvláštních misí není prospěch jednotlivce, nýbrž zajištění účinného výkonu funkcí zvláštních misí jako misí zastupujících stát, potvrzující, že pravidla obyčejového mezinárodního práva nadále řídí otázky, které nejsou upraveny ustanoveními této úmluvy, se dohodly na tomto:

Čl. 1 Použití výrazů

Pro účely této Úmluvy:

- (a) "zvláštní mise" je dočasná mise, zastupující stát, která je vyslána jedním státem do druhého státu s jeho souhlasem, za účelem jednání s ním o určitých otázkách, nebo k provedení určitého úkolu ve vztahu k tomuto druhému státu;
- (b) "stálá diplomatická mise" je diplomatická mise ve smyslu Vídeňské úmluvy o diplomatických stycích;
- (c) "konzulární úřad" je generální konzulát, konzulát, vicekonzulát, nebo konzulární jednatelství;
- (d) "vedoucí zvláštní mise" je osoba pověřená vysílajícím státem, aby vykonávala povinnosti spojené s touto funkcí;
- (e) "zástupce vysílajícího státu ve zvláštní misi" je každá osoba, jíž vysílající stát udělil tuto funkci;
- (f) "členy zvláštní mise" jsou vedoucí zvláštní mise, zástupci vysílajícího státu ve zvláštní misi a členové personálu zvláštní mise;
- (g) "personál zvláštní mise" jsou členové diplomatického personálu, administrativního a technického personálu a služebního personálu zvláštní mise;
- (h) "členy diplomatického personálu" jsou členové personálu zvláštní mise, kteří mají diplomatický statut pro účely zvláštní mise;
- (i) "členy administrativního a technického personálu" jsou členové personálu zvláštní mise, kteří jsou zaměstnání v administrativní a technické službě zvláštní mise;
- (j) "členy služebního personálu" jsou členové personálu zvláštní mise, zaměstnání misí jako pracovníci v domácnosti nebo pro podobné úkoly;
- (k) "soukromý personál" jsou osoby zaměstnané výlučně v soukromých službách členů zvláštní mise.

Čl. 2 Vyslání zvláštní mise

Stát může vyslat zvláštní misi do jiného státu se souhlasem tohoto státu, který byl získán předem diplomatickou cestou nebo jiným dohodnutým nebo vzájemně přijatelným způsobem.

Čl. 3 Funkce zvláštní mise

Funkce zvláštní mise se určí vzájemným souhlasem vysílajícího a přijímajícího státu.

Čl. 7 Neexistence diplomatických nebo konzulárních styků

Pro vyslání nebo přijetí zvláštní mise není nutná existence diplomatických nebo konzulárních styků.

Čl. 13 Počátek funkcí zvláštní mise

1. Funkce zvláštní mise začínají, jakmile mise vstoupí do úředního styku s ministerstvem zahraničních věcí nebo s jiným takovým orgánem přijímajícího státu, který byl dohodnut.
2. Počátek funkcí zvláštní mise nezávisí na jejím představení stálou diplomatickou misí vysílajícího státu, nebo na předložení pověřovacích listin nebo plných mocí.

Čl. 14 Oprávnění jednat za zvláštní misi

1. Vedoucí zvláštní mise, nebo pokud vysílající stát nejmenoval vedoucího, jeden ze zástupců vysílajícího státu jím určený je oprávněn jednat za zvláštní misi a zasílat písemnosti přijímajícímu státu. Přijímající stát zasílá písemnosti týkající se zvláštní mise vedoucímu mise, nebo pokud nikdo není vedoucím, zástupci uvedenému výše, buď přímo, nebo prostřednictvím stálé diplomatické mise.
2. Nicméně člen zvláštní mise může být zmocněn vysílajícím státem, vedoucím zvláštní mise nebo není-li nikdo vedoucím, zástupcem uvedeným v odst. 1 tohoto článku, aby buď zastupoval vedoucího zvláštní mise, nebo shora uvedeného zástupce, nebo aby vykonával určité akty za misi.

Čl. 15 Orgán přijímajícího státu, se kterým je udržován úřední styk

Veškerý úřední styk s přijímajícím státem, kterým vysílající stát zvláštní misi pověřil, bude udržován s ministerstvem zahraničních věcí nebo jeho prostřednictvím nebo s jiným takovým orgánem přijímajícího státu, který byl dohodnut.

Čl. 17 Sídlo zvláštních misí

1. Zvláštní mise má své sídlo v místě, dohodnutém zúčastněnými státy.
2. Pokud není taková dohoda, zvláštní mise má své sídlo v místě, kde je umístěno ministerstvo zahraničních věcí přijímajícího státu.
3. Jestliže zvláštní mise vykonává své funkce na různých místech, zúčastněné státy se mohou dohodnout, že bude mít více než jedno sídlo, z nichž jedno mohou vybrat za hlavní sídlo.

Čl. 31 Vynětí z jurisdikce

1. Zástupci vysílajícího státu ve zvláštní misi a členové jejího diplomatického personálu jsou vyňati z trestní jurisdikce přijímajícího státu.
2. Jsou rovněž vyňati z občanskoprávní a správní jurisdikce přijímajícího státu s výjimkou případů:
 - a) věcné žaloby, týkající se soukromé nemovitosti na území přijímajícího státu, ledaže ji dotyčná osoba vlastní v zastoupení vysílajícího státu pro účely mise;
 - c) žaloby týkající se jakéhokoli povolání nebo obchodní činnosti, vykonávané dotyčnou osobou v přijímajícím státě vedle jejich úředních funkcí;
 - d) žaloby o náhradu škody z nehody zaviněné vozidlem použitým mimo úřední funkce dotyčné osoby.
3. Zástupce vysílajícího státu ve zvláštní misi a členové jejího diplomatického personálu nejsou povinni vypovídat jako svědci.

5. Vynětí zástupce vysílajícího státu ve zvláštní misi a členů jejího diplomatického personálu z jurisdikce neznamená jejich vynětí z jurisdikce vysílajícího státu.

Čl. 32 Vynětí ze zákonodárství o sociálním zabezpečení

1. S výhradou ustanovení odst. 3 tohoto článku, zástupce vysílajícího státu ve zvláštní misi a členové jejího diplomatického personálu jsou vyňati z předpisů o sociálním zabezpečení, které mohou platit v přijímajícím státě pokud jde o služby vykonané pro vysílající stát.

2. Vynětí stanovené v odst. 1 tohoto článku se rovněž vztahuje na osoby, zaměstnané výlučně zástupcem vysílajícího státu ve zvláštní misi, nebo členem jejího diplomatického personálu za podmínky:

- a) že tyto osoby nejsou občany přijímajícího státu nebo v něm nejsou trvale usídleny;
- b) že se na ně vztahují ustanovení o sociálním zabezpečení, jež mohou platit ve vysílajícím státě nebo ve třetím státě.

Čl. 39 Rodinní příslušníci

1. Rodinní příslušníci zástupců vysílajícího státu ve zvláštní misi a členů jejího diplomatického personálu, jestliže je doprovázejí, požívají výsad a imunit uvedených v čl. 29 až 35, pokud nejsou občany přijímajícího státu ani v něm nejsou trvale usídleni.

2. Rodinní příslušníci členů administrativního a technického personálu zvláštní mise, jestliže je doprovázejí, požívají výsad a imunit uvedených v čl. 36 za předpokladu, že nejsou občany ...

<https://www.zakonyprolidi.cz/cs/1987-40>

6.

Vídeňská úmluva o diplomatických stycích

Vídeňská úmluva o diplomatických stycích, přijatá 18. dubna 1961 ve Vídni, kodifikuje právní normy mezinárodního práva v oblasti diplomatických styků a vztahů, které se do té doby zakládaly na výsledcích Vídeňského kongresu z let 1814–1815 a na různých bilaterálních smlouvách. Úmluva byla vypracována Komisí pro mezinárodní právo OSN. V platnost vstoupila 1964, do ledna 2021 ji ratifikovalo 192 států. Mimo jiné řídí Úmluva i otázku exteritoriality a imunity diplomatů. V Česku publikována pod č. 157/1964 Sb.

Originály ve světových jazycích (angličtina, španělština, francouzština, ruština, čínština) jsou uloženy u generálního tajemníka OSN, António Guterrese.

Oblasti konzulárních styků upravuje Vídeňská úmluva o konzulárních stycích, přijatá 24. dubna 1963, která vstoupila v platnost roku 1967 a kterou do roku 2015 podepsalo 177 států.

https://cs.m.wikipedia.org/wiki/V%C3%ADde%C5%88sk%C3%A1_%C3%BAmluva_o_diplomatick%C3%BDch_styc%C3%ADch